

Вітчизна

Михайло Лермонтов

Люблю вітчизну я, та дивною любов'ю!
Холодний розум — не завада їй.
Ні слава, що купили кров'ю,
Ні повний гордої довіри супокій,
Ні давніх, темних літ скупі оповідання
Не збуджують в мені відрадні сподівання.

Та я люблю — за що не знаю сам?—
Її степів задумливе мовчання,
Її лісів безмежних коливання,
Розливи рік її, що впору лиш морям...
Наїждженим шляхом люблю скакати на возі,
Коли над обрієм вже захід догорів
І обіцяють нам спочинок у дорозі
Тремтячі вогники далеких хуторів;
Люблю полинний запах волі,
Простори неба голубі,
І у нескошеному полі
Береги білі на горбі.
Відрадно бачити багаті
Ужинки, зібране зерно,
І дах солом'яний на хаті,
І розмальоване вікно,
Дівчат, прикрашених намистом,
І чорнобрових парубків,
І танці з гиканням і свистом
Під гамір п'яних мужичків.

Переклад О. Грязнова